

Až jednou sám se probudíš

Helena Vondráčková

Až jednou sám se probudíš,
přeludy snů až pominou,
ten pokoj bude vonět mnou,
mou hladkou ofinou i šepotem mým
a bloudit budeš jím
jak prázdnou krajinou.

Až jednou sám se probudíš,
bez dlaně mé a bez hostí.
Tam, kdes mě vždycky našel rád,
se s tichem rozhostí i podivný chlad
a sám tam budeš stát
jen s hloupou lítostí.

Hej, lásko, ty pěno bílá,
z tebe jenom písnička zbyla.
nananana...

Až jednou sám se probudíš,
kdo za mne čaj ti přichystá?
Já budu odtud tisíc mil,
však truchlit dočista, to není tvůj styl,
vždy vším sis jistý byl
a já tak nejistá.

Až jednou sám se probudíš,
už budu pryč tou hodinou
a potom třeba pochopíš,
že nestáls o jinou i to je co říct,
vždyť žen jsi míval víc,
však lásku jedinou.

Hej, lásko, ty pěno bílá,
jsi tu se mnou nebo jsi byla?
nananana...

Až jednou sám se probudíš
až jednou sám se probudíš
až jednou sám se probudíš...